

IN THE SPOTLIGHT: ERIK DE BOER

In deze serie besteden we aandacht aan het werk van onderwaterfotografen uit Nederland en België. Geniet in deze editie van **DUIKEN** magazine van de betoverende beelden van **Erik de Boer**:
“Ik werd voor gek verklaard als ik vertelde dat ik sepia’s had gezien.
Daarom startte ik met fotograferen.”

Waarom ben je ooit begonnen met onderwaterfotografie?

In 1995 ben ik begonnen met duiken. Uit je omgeving hoor je vaak: “In Nederlands water is toch niets te zien.” Of als je in het voorjaar uit Zeeland terugkomt en je vertelt dat je sepia’s gezien hebt, dan word je voor gek verklaard. Dat was de aanleiding om te gaan fotograferen. Dan kon ik die mensen laten zien wat je kan zien onder water.

Met welke apparatuur ga je onder water?

De eerste twee camera’s die ik had (de

Sea&Sea Moto Marine II EX en de Nikon F80) waren nog analoog (met rolletjes). Daarna ben ik, als een van de laatste denk ik (2007), digitaal gegaan met een Nikon D80. Deze is ondertussen uitgroeid via de D7000 naar een Full frame D800. Ze hebben allemaal in een Hugyfot-behuizing gezeten. Zeker op vakantie probeer ik zowel groothoekfoto’s te maken (met een 16-35mm lens, fish-eye met 10-17mm van Tokina), alsook macro met de 60 en 105mm. Voor het ‘echte’ macrowerk gebruik ik voorzetmacrolenzen van Nauticam: de SMC1 en de SMC2. De flitsers die ik nu heb zijn Sea&Sea D3 met meestal dome diffusers of snoots (de originele van Sea&Sea).

Je hebt van je hobby je werk gemaakt.

Hoe is dat gegaan?

Eigenlijk zoals bij al het andere werk, via een vacature. Deze kans kon ik niet laten lopen om de technische man bij Onderwaterhuis.nl te worden. Ook ben ik ervoor verhuisd en tot nu toe heb ik daar nog geen seconde spijt van gehad. Ik zit er goed op mijn plek, met een fantastisch team.

Welke duik is je het meest bijgebleven?

Dat zijn er wel meerdere; duiken met 12 manta’s op de Malediven, meer dan 30 sepia’s bij de Zeelandbrug... Of zelf een pygmeezeepaardje vinden in Indonesië.

Op welke foto ben je het meest trots?

Ook dat zijn er meerdere. Maar het pygmeezeepaardje was wel heel erg bijzonder, mede doordat ik het zelf gevonden heb. Ze zijn zo ontzettend klein, de kans dat je er eentje zomaar ontdekt is niet heel groot.

Heb je weleens een foto gemaakt, die totaal mislukte?

Uiteraard, wie niet. Bijvoorbeeld op het scherm van je camera ziet het er dan prima uit, maar thuis op de PC blijkt deze dan toch onscherp. Dat zorgt dan wel voor de nodige teleurstelling. Dus mislukte foto’s? Dit zijn er te veel om op te noemen. Tegenlichtopnamen zijn ook vaak een uitdaging om goed te krijgen en soms lukt dat dan echt niet.

Waar moet een goede foto aan voldoen?

Lastig om hierover niet in herhaling te vallen met de regeltjes van compositie, doorkijkjes enz. Ik wil een foto zelf mooi vinden en een vereiste is dat ik er wat langer naar kan kijken.

Welke tip heb je voor andere fotografen?

Eigenlijk twee tips. Tip 1: Maak veel foto’s van één en hetzelfde beestje. Tip 2: wees kritisch op jezelf.

BEKIJK NOG MEER
FOTO'S VAN ERIK!

Snoek, Boschmolenplas.

Twee ladybugs, Bali.

Zelf gevonden! Pygmeezeepaardje,
Bangka Indonesië.

Waar het allemaal
mee begon: sepia's,
Oosterschelde.

Manta, Malediven.

Boxercrab met eitjes, Bali.

Annamoonvisje met parasiet,
Bangka Indonesië.

Pijlinktvisje, blackwaterduik Bali.

Mooi slakje, Bali.

Watermijt die eitjes legt.
Grote Hegge, Thorn.

Snuitkever, Boschmolenplas.